

DIKTER

AV CECILIA HANSSON

Tjuvholmssundet och hela fjärden är inpackad i is.
Snön knarrar under fötterna, solen sprakar i ryggen.
Jag kisar, men ser ändå bort till horisonten.

Tidigare: jag var på något sätt sorglös, som om just jag var
förskonad.
Men nu vet jag att döden kan komma när som helst.
Även till ett barn. Att leva med den vetskapen, jag vet inte
riktigt hur man gör det.

Solskärpan, avsaknaden av ljud. Jag är här och nu och då på
samma gång.
Jag minns hur rädd jag var att doppa huvudet under vattnet
som liten.

Miljontals celler, programmerade
för att leva en stund och sedan ruttna bort, försvinna.

När jag födde mitt barn fick naturen ta över.
När som helst kunde det brista men vi höll.

Isarna som bär mig,
Jag lever i en nåd.

På avstånd: isen kalvar sig, spricker upp i vattenmassor.
Ett smällande ljud som dånar över hela fjärden.

Nåd är något helt annat än det jag trott.
En tillfällig respit ifrån intet.

Farfar dog här ute, i en isvak.
Vinterfisket, övermodet.
Trots att det var hans marker.

Isen är aldrig sentimental.
En dag ska den täcka allt igen.

Av vatten är vi komna, till vatten ska vi alla återvända.

Bländljuset som bara pågår, vinden byter riktning.
Det vita speglar sig i solen.

Det näst intill outhärdliga vårljuset.
Den alltför oberäkneliga isen.

Mitt barn ska leva för evigt.
Det är så det måste bli.

Skönheten i skapelsen: den allra största grymheten.

Att vända sig om. Ryggen, minnet bort från sundet.
Foten sjunker ned i snön.

Solen i ögonen. Allt vått som fryser till is.